

Slovo k povzbuzení na neděli 5. května 2024, na Šestou neděli velikonoční – B
Biblická čtení: Sk 10,25-26.34-35.44-48; Ž 98; 1Jan 4,7-10; Jan 15,9-17

Milé sestry, milí bratři,

z dnešních biblických úryvků – zvláště z evangelia a druhého čtení – jasně vyniká **přikázání mezilidské lásky**. «Milujte se navzájem» slyšíme z Ježíšových úst v evangeliu, «milujme se navzájem» opakuje První list Janův. I čtení ze Skutků apoštolů je o lásce, o lásce Boží, která nikomu nestrání, která se jako Duch Svatý chce vylévat na všechny lidi bez rozdílu.

Evangelijní úryvek je z Kristovy **Řeči na rozloučenou**, jak nám ji zaznamenal evangelista Jan. Navazuje na slova, kterým jsme naslouchali minulou nedělí. I proto je možné mu rozumět jako jakémusi **rozvinutí** obrazu **o kmeni a ratolestech**, jako vysvětlení, **co** mají představovat ony **sladké plody**, které by ratolesti měly světu přinášet. Že by jimi mělo být **ovoce mezilidské lásky**, projevující se **konkrétními činy**. Ty mají být **uskutečněním** Kristových slov a přikázání.

«Zůstaňte v mé lásce» je první **imperativ** dnešního úryvku. **Kristova Boží láska**, ve které máme zůstat, naši lidskou lásku **předchází**. Kristova láska je **výronem** lásky Boha Otce, je hmatatelnou **podobou** Boží lásky. Duch Svatý je její silou, Kristovo lidství je jejím zčlověčením. Boží láska se stala jedinečně vnímatelnou skrze Kristovo lidství. Pán Ježíš je **proximou** Boží lásky a **maximou** lidství, **kříž** oboje v sobě koncentruje. **S Boží láskou** se tak člověk může potkat, potká-li se s **Ježíšem**, stane-li se vírou jeho **přítelem**, jeho **přítelkyní**. «V tom záleží láska: ne že my jsme milovali Boha, ale že on si zamiloval nás a poslal svého Syna jako smírnou oběť za naše hříchy» svědčí apoštol Jan.

Kristovo «zůstaňte v mé lásce» je **pozváním**, abychom **se stali** a po celý život **zůstali** jeho **ratolestmi**, abychom se nikdy **nevyrvali** z jeho **přátelství** a neztratili s ním **vztah**, ať se děje cokoli. Abychom u něj **zůstali**, vraceli se i navzdory svým slabostem. A tak mohli přinášet **plody**, aspoň nějaké sladké hrozný lásky.

Je to **pozvání**, abychom se zároveň i **snažili** se Kristu-lásce aspoň nějak **přípodobnit**, abychom zatoužili **mít** v srdci a činech **cosi z jeho Boží lásky**. «Zachováte-li moje přikázání, zůstanete v mé lásce, jako jsem já zachovával přikázání svého Otce a zůstávám v jeho lásce». Přijetí takového pozvání a s tím související snaha nejsou **v praxi** nepodobné tomu, co známe **z mezilidských vztahů**. Fungují-li a jsou-li **sdílením** života. Pak se lidé přeci také začínají svým životem jeden druhému podobat, **jeden druhému se přizpůsobovat**, někdy se začínají sobě podobat dokonce i tváří, řečí či způsobem chůze. Tak se máme učit podobat Kristu, nechat se jím ovlivňovat, nechat na sebe jeho podobu působit.

Boží Syn ze své strany učinil již vše potřebné. Stal se **člověkem** a dal nám sám sebe. Z jeho strany je **učiněno vše**, opravdu «dokonáno jest». **Na nás lidech** je se skrze **vztah** s Kristem **Boží lásce otevřít** a začít se Kristu a jeho lásce aspoň trochu podobat. **V milování lidí a světa**.

Ježíšovo «milujte se navzájem» zopakované **Janem** jako «milujme se navzájem» je proto **základní přikázání**, jehož **naplnění** by z našeho **zůstávání v Kristově lásce** mělo vyplývat.

Proč je ale v něm zmíněna **jen láska k člověku** a nikoli také láska k Bohu?

Zprvce protože skutečné **zamilování si Boha a Krista** je vlastně **zamilováním si lásky**, lásky jako takové, lásky **s velkým „L“**, protože «Bůh je láska». Zamilování si lásky je zamilováním si i všech konkrétních **podob** skutečné lásky, i ty jsou **„kouskem Boha“**. A **milování lidí** je její velmi **konkrétní** podobou.

A zadruhé protože **na lásce či nelásce k viditelnému** a konkrétnímu **člověku** se nejprve a možná i nejvíce ukáže, **co** v našem **srdci skutečně je**, jaké naše srdce je, zda miluje Boha-Lásku. Na lásce k viditelnému se projevuje, co je z našeho srdce očím neviditelné. Na lásce

k viditelným lidem se ukazuje, zda jsme schopni milovat **neviditelného Boha**. Přičemž **opravdovost** takové lásky se projeví nejzřetelněji v situacích, kdy milujeme **i bez odezvy**. Když třeba naše láska **není opětována**. Anebo když dokážeme milovat **nesympatické** anebo dokonce **nepřátele**. Láska k někomu v našich očích lásky nehodnému je **láskou pro Lásku samu**. Ostatně i proto asi platí Ježíšovo **«milujte své nepřátele»**.

Láska k člověku je navíc formou lásky **ke Kristu**. V každém člověku je **Boží Syn** tajemně přítomen, protože každého do svého lidství nějak **zahrnul**. Pro nás na sebe bere možná rád tvář člověka nám právě **nepříjemného**.

Láska k lidem ve smyslu přání dobra a dobrých činů **je také aspoň částečně v naší moci**, je i naším **rozhodnutím**, aktem naší vůle a výsledkem našich **snah**. Dokonce snad i určitým **překonáním** naší vrozené slabosti a získané porušenosti. Možná i určitým konkrétním **vymaněním se** genetické či sociokulturní predispozici, jsou-li tyto spíše inklinací ke zlu. Láska či nenávist k člověku je i **naš čin**.

Zatímco **láska k Bohu**, jak se nám zjevuje v Písmu, je založená na **víře**, je proto mnohem více asi **darem** Boží milosti. Proto je láska k lidem **přikázáním**.

A kam až má jít láska k lidem? **«Milujte se navzájem, jak jsem já miloval vás»**. Tedy **až na kříž**. Pravá láska k lidem přináší vždy i formu **kříže**; **«nikdo nemá větší lásku než ten, kdo za své přátele položí svůj život»**. Láska je **dáváním** sebe, času, pozornosti, důvěry, prostředků, síly a života. Což s sebou prostě přináší **i nutnost oběti**, jak známo. Například **když** je láska nepřijímaná, neopětovaná, anebo když její dávání nějak bolí, když člověk musí ztrácet, stravovat se z lásky k lidem a světu, někdy z lásky ztratit i vše, co má a čím je, život.

Je **naší přirozeností** nejen lásku potřebovat a přijímat ale také **dávat**. Milovat, **pro-existovat** by proto mělo být **nejdůležitějším plodem** našeho vztahu s Bohem.

«Ne vy jste si vyvolili mne, ale já jsem vyvolil vás a určil jsem vás k tomu, abyste šli a přinášeli užitek a váš užitek aby byl trvalý». Užitek lásky je vždy je **trvalý**. Žádný skutek lásky, žádné skutečně vykonané dobro **se neztrácí**. Ani tehdy, je-li nepřijaté, ani tehdy jsou-li zničeny či zaniknou-li některé jeho časné formy. Dobro jako takové je **nezničitelné**, protože je **Boží přítomností** a Bůh je nezničitelný. I to je obsahem naší velikonoční víry ve zmrtvýchvstání.

«Milujte se navzájem» platí proto **absolutně**. Je to nepodmíněné Kristovo přikázání, jehož zachovávání vždy a za všech okolností přináší **plody**, Boží ovoce **dobra**, které se nikdy neztratí. Dobro je **nesmrtelné**, podobně jako Boží Syn. A jemu máme být právě v lásce k lidem a světu **podobni**.

Milé sestry, milí bratři, jednou z nejdůležitějších věcí na křesťanském náboženství je naše **otevřenost Boží lásce**. Ano, milovat je možné i bez poznání Krista, a to někdy i milovat velmi, o tom svědčí mnozí, ale **skrze Krista** by cesta k lásce měla by být snazší a dostupnější, zvláště pro nás **slabé lidi**. Jsme-li ovšem Kristově Boží lásce **otevřeni**.

Láska k Bohu je láskou k Lásce. **Láska k lidem** je Boží přikázání, sice druhé, ale v určitém ohledu vlastně **první**. Na jeho naplnění proto **zacilme svou snahu**, protože tak nám ani láska k Lásce, tedy k Bohu neunikne...